

[Finansministeren.]

problemer, der ville opstå ved en omlægning fra fradrag i indkomst til fradrag i skat i forbindelse med kildeskatten, og denne redegørelse vil så hurtigt som muligt blive tilstillet det udvalg, der skal arbejde med denne sag.

Man kan selvfølgelig sige som hr. Ømann, at det ikke burde vedrøre skattelovgivningen, om folk tegner forsikringer, eller de ikke gør det. Men man kommer dog ikke uden om, at man i skattelovgivningen også må tage hensyn til, om man kan fremkalde den fornødne opsparing i vort samfund. Det er givetvis landets største økonomiske problem, at vi ikke har en opsparing, der svarer til det vældigt voksende investeringsbehov, til boliger, til skoler, til veje og meget andet. Det er derfor, man i forbindelse med skattelovgivningen gennem de sidste 10-15 år — det er jo ikke noget, vi har fundet på siden 1968 — har prøvet at se på, om man ikke på en række områder kunne fremkalde i hvert fald noget opsparing ved at gøre en del af de opsparede midler skattefri. Der nævnes f. eks. pensionsordningerne. Der er ingen tvivl om, at den almindelige pensionsordning i høj grad har været med til at skabe en privat opsparing her i landet, som vi ellers ikke ville have haft.

Hvis man tænkte sig hr. Ømanns og fru Hanne Reintofts synspunkt gennemført — og det glæder mig, at det ikke var hr. Grünbaums — nemlig at man ophører med at gøre betalinger til pensionsordninger fradragsberettigede, så ville det være en sådan ændring, at en række pensionsordninger, der er tegnet med alderdommen for øje, ville blive ophævet med det samme, og også inden for statens eget lønningsområde måtte man naturligvis konvertere pensionsgodet, formentlig til en højere løn. Hvis man ikke gjorde dette, kunne man i hvert fald ikke vente, at tjenestemænd og funktionærer i samme omfang som tidligere ville spare op til deres alderdom. Vi ville dermed dels miste den alderdomssikring, som mange herigennem har skabt, dels — hvad måske økonomisk er vigtigere — miste de opsparede beløb, som gennem disse ordninger årligt stilles til rådighed for erhvervsliv, for boligbyggeri og for alle andre formål, der er kapitalkrævende. Jeg tror derfor ikke, det er en

god idé brutalt at ophæve alle fradragsretigheder for pensionsordninger.

Jeg er naturligvis villig til at drøfte ethvert problem, men jeg vil fraråde, at man går i gang med en sådan barbering af fradragene, at vi får en faldende opsparing, derigennem en højere rente og derigennem ringere muligheder for overhovedet at klare landets økonomiske problemer, så vidt jeg kan skønne.

Grünbaum: Det er rigtigt, at vi i socialdemokratiet mener, at det ikke er muligt nu på gennemgribende vis at lave om på de mange fradragsmuligheder, der er inden for det område, vi behandler her i dag. Men det er ikke det samme, som at vi mener, at disse ordninger fungerer på en rigtig måde. Jeg mener, at et af hovedformålene med en revision af renteforsikringsloven — når man i øvrigt anerkender og vil bibeholde den linje, der ligger i denne lovgivning, nemlig at de bidrag, man indbetaler til en alderdomspension, kan trækkes fra, men så stort set beskattes ved udbetalingen — måtte være at indrette denne lovgivning på en sådan måde, at der blev almindelig forståelse her i landet for, at disse fradrag var rimelige.

Det ene problem er altså, om fradragene virker på en sådan måde, at man kan sige, at de er rimelige og retfærdige — hvad man så vil lægge i det; vi lægger det i det, at der skal være en ligelig skattefordel pr. indbetalt 1.000 kr. f. eks. Det er dog i hvert fald en konkret formulering. Det burde man kunne nå. Det er meget beklageligt, at man nu — sådan forstod jeg finansministeren — er tilbøjelig til at sige, at når vi har fået kildeskatten, kan vi ikke løse det problem. Det mener jeg slet ikke er rigtigt. Men vi må jo så vente og se, hvad skattedepartementet kommer med til udvalget, og så drøfte det dér. Det er da muligt, at skattekort og andre ting skal laves væsentligt om i forhold til det system, vi har nu; det mener jeg selv de skal, og så må man da gøre det. Man kan da ikke, fordi man nu har indarbejdet én form for skattekort, sige, at det ikke kan lade sig gøre. Men vi må vente og se.

Vi mener som sagt i socialdemokratiet, at det er et meget stort problem, og jeg har også forstået, at man i det radikale parti egentlig havde samme opfattelse. Man har